

1

El dia que vaig descobrir la veritat de l'hinduisme ja era massa tard. Havia mort poca estona abans. Personalment, no havia tingut mai cap mena de prejudici contra cap religió, però val a dir que el meu escepticisme respecte a creences que només es poden demostrar després del tràngol del traspàs havia estat sempre total i absolut.

Jo vaig morir la matinada del 3 de gener de 1995, sota les rodes d'un autobús de llarg recorregut, i en un estat d'embriaguesa que em va alleugerir notablement el sofriment i el fàstic de veure els meus budells escampats de mala manera sobre l'asfalt humit i fred. La meva lucidesa va durar encara el temps suficient per adonar-me de l'aspecte tan galdós que oferia la meva persona i dels xiscles histèrics d'una velleta que passava per allí, i que va viure la meva mort amb un sentiment que, francament, em va commoure.

Fins aquell moment, com ja he dit, el meu concepte materialista de la vida m'havia obligat a plantejar-me la mort com un punt i final. Si res no hi havia hagut abans, res no hi hauria després. Era ben simple. El concepte d'eternitat se m'escapava de la mateixa manera que se li escapa a tothom,

però jo, a més, ho feia palès en les meves converses més o menys transcendents amb els amics i ho escrivia en els meus textos filosòfics, sense donar cap importància al fet, conscient i plenament assumit, que mai no serien publicats. Ara reconec que aquesta idea tan abstracta que els homes tenim del concepte d'eternitat se'ns fa tan feixuga d'abastar, que tenim una tendència innata a deixar-la de banda a favor d'altres ideals més comprensibles i, aparentment, molt més revolucionaris. Els racionalistes ens havíem acostumat a deixar aquestes qüestions per a les ments recargolades i malaltisses (crèiem nosaltres) dels que s'obsessionaven a adorar déus i doctrines que els convertien en cecs seguidors de religions diverses i, en qualsevol cas, ben allunyades dels nostres esperits cultivats, poc avesats a faules engrescadores i promeses poc consistents de paradisos futurs més que dubtosos.

I per un moment em va semblar que tenia raó. Com en una mena de remolí estrany, tot el meu univers humà i tangible s'esmunyia per un forat d'ubicació desconeguda. Vaig ser plenament conscient que em moria. I això, com podeu imaginar, em va esverar d'allò més, ja que jo estava convençut que en el moment de la mort, conjuntament amb la vida perdria també la consciència, ja que per a mi eren dues coses indivisibles. Però no fou així. Amb una claredat diàfana vaig comprendre que només el meu cos es moria, mentre que la meua intel·ligència es mantenia tan fresca com abans de l'accident. Bé, tan fresca no. Encara més, ja que els efectes de l'alcohol que embotien el meu cervell

anaren desapareixent a mesura que el meu esperit abandonava el meu cos. Ara, com és natural, em resulta difícil d'explicar-ho, però us ben asseguro que en aquell moment els esdeveniments se succeïren amb una claredat que no deixava lloc a altres especulacions.

El cas és que en pocs moments vaig veure'm convertit en un esperit, i sense saber ben bé què fer. Suposo que era la falta de pràctica. En aquesta delicada situació vaig optar per esperar esdeveniments. Vaig pensar que seria més pràctic i, sobretot, més prudent. En vida, havia sentit parlar, a un amic afeccionat a l'espiritisme, que en el moment de la mort hom reviu, com en una pel·lícula, tota la seva vida amb pèls i senyals. Però no hi hagué pel·lícula. Es veu que tot allò del meu amic era una enredada. Com també era una falòrnia aquella història que ens venien en vida i que deia que, per anar al cel, es passava per una mena de túnel fosc al final del qual es veia una llum resplendent que atreïa d'una manera irresistible. Per ser-vos franc, també el vaig esperar, el túnel. Com podreu comprendre fàcilment, a aquelles altures, i després de comprovar que allò del no-res no era veritat, jo estava disposat a rebre qualsevol de les experiències que en vida m'havien estat promeses, de manera més o menys amenaçadora, per a quan arribés aquell moment. A falta de pel·lícula i de túnel, vaig esperar fanfàrries celestials o dodecafonies infernals d'allò més aparatoses i grandiloqüents que em desvelessin el meu futur. Dit d'una altra manera: no sabia pas què em passaria, però desitjava ardentment que em passés alguna cosa. Si hi ha

alguna cosa que em fastigueja és la incertesa, i allí, de moment, no passava res de res.

També vaig pensar —per què negar-ho?— que d'un moment a l'altre sentiria una veu atronadora que dictaria el meu destí. Això de la veu atronadora provenia, sense cap mena de dubte, de la meva educació catòlica, a través de la qual, i per motius que ignoro, havia estat preparat des de la més tendra infància per enfrontar-me a un Déu que semblava delectar-se obrint els cels (aquesta expressió no l'havia entesa mai) i escridassant les seves criatures, o sia nosaltres, com si fóssim els éssers més sords de la creació. Tampoc no va passar res d'això.

La veritat és que jo ja duia un canguelis a sobre d'aquells que fan època. Fins i tot em va passar pel cap, si se'm permet l'expressió perquè aleshores no en tenia jo, de cap, si la veritat de la mort no seria, per dir-ho així, la mitja tinta. És a dir, l'esperit cristià immers en el no-res nihilista, la qual cosa, així a primera vista, prometia un avorriment absolut sense precedents... Vaig fer un esforç per foragitar del meu pensament la idea d'eternitat perquè estava segur que, si la introduïa en aquell maremagnum de conceptes que estava remenant, la cosa es podia posar molt més greu del que ja estava.

Per tal de distreure'm una mica i deixar de banda especulacions inútils, vaig mirar al meu voltant. Bé, mirar tampoc no és la paraula justa. Diguéssim que vaig *comprendre* el meu entorn. I a fe que no era gens difícil de comprendre. Posats en el terreny material es podria dir que em trobava en

una habitació de cap color i de dimensions tan immenses que era impossible veure'n el sostre ni les parets ni el terra. No valia la pena intentar anar cap enlloc perquè no semblava pas que es pogués endevinar cap canvi de paisatge, es prengués la direcció que es prengués. De fet, vaig intentar desplaçar-me i vaig fer un esforç mental (no podia fer-lo de cap altra mena) per aconseguir-ho. La veritat és que encara no sé si em vaig moure o no. Jo diria que sí que em vaig traslladar, però com que no tenia cap mena de referència física que m'ho confirmés de veres, no podria assegurar si vaig fer un metre, cent mil quilòmetres, o em vaig quedar al mateix lloc que era al principi. De fet, el desproveïment de cos físic no l'acabava d'assumir del tot. Podia entendre clarament la rucada que suposava l'intent de fer servir els sentits físics, però se'm feia difícil acostumar-m'hi. O sigui que més que alliberat del meu cos humà, tal com ens deien a la classe de religió de l'escola parroquial, vaig sentir-me més aviat despullat del meu cos en general, cosa que no em va semblar gens pràctica i carregada de deficiències que podien esdevenir serioses de debò. Quan més capficat estava en les meves reflexions metafísiques, vaig sentir (bé, sentir..., comprendre potser seria més precís) una veu que deia:

—Fa gaire estona que espereu?

Vaig tenir un ensurt molt espiritual però d'allò més bèstia. Davant meu vaig «comprendre» un esperit en el qual no havia reparat fins llavors. No tinc cap intenció de definir com era aquell esperit que s'havia presentat davant meu de

cop i volta. Senzillament perquè no em veig capaç de fer-ho amb paraules entenedores per als humans. Si fins ara ja m'he fet un embolic per intentar explicar què passava amb un sol esperit (el meu), ja us podeu imaginar com aniríem si n'hi hagués d'afegir un altre. El que compta és que ben aviat vaig adonar-me que podia comunicar-me amb ell sense cap mena d'esforç. Per entendre'ns, podia parlar-hi.

—Deia que si fa molt que us espereu.

La seva presència era agradable. Infonia una mena de tranquil·litat que em relaxà.

—Què vol que li digui... Per ser-li franc, he perdut la noció del temps. No sabia dir si he esperat poca o molta estona. Terrenalment parlant, és clar.

—Ja passa això, ja passa. Sobretot la primera vegada. I digui'm, d'on és vostè?

—De Barcelona.

—Espanya?

—Catalunya! —vaig fer jo enèrgicament.

—Ah, sí. Té raó. Miri que n'han pujat aquí, de catalanistes, i encara no sóc capaç de recordar les seves manietes. Encara que això, ja veurà com a partir d'ara li anirà semblant cada vegada més un detall sense gaire importància. Aquí les nacionalitats, per molt històriques que siguin... Què vol que li digui...?

—Doncs miri. Si no és molèstia, i ara que vostè en parla, m'agradaria saber on és aquí. Que potser és el Cel, això? El Paradís, vull dir.